

[Aksel Møller.]

med en frisk indstilling til fordomsfrit at søge at finde en fremgangsmåde, som ikke har de perspektiver, dette lovforslag har.

Dernæst vil jeg gerne have lov at gøre nogle bemærkninger om det andet vigtige område, hvori det forslag, jeg havde den ære at fremsætte, adskiller sig fra den højtærede ministers nu fremsatte lovforslag. Jeg tænker her naturligvis først og fremmest på spørgsmålet om beregningen af apotekerafgiften. Der er to problemer her; der er dels spørgsmålet om den almindelige afgift, som pålægges apotekeren, og dels det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Marius Buhl dvælede meget ved, og som jeg er fuldstændig enig med ham i er et spørgsmål for sig og af en lidt anden karakter end det første, nemlig om de tidligere reelle apotekers stilling efter det nye lovforslag. For at begynde med det sidste vil jeg sige, at jeg deler det ærede medlem hr. Marius Buhls betænkeligheder ved at foretage ændringer her. Jeg gør det, fordi det forekommer mig at være tvivlsomt, om en sådan forandring egentlig ikke strider lidt, om ikke mod loven, så dog i alt fald mod ærbarhed. Jeg synes, at vi i udvalgsarbejdet må have fuldstændig klarhed over, under hvilke forudsætninger afgifterne i sin tid blev fastsat i loven af 1932, og hvilke forventninger der blev skabt hos den anden part i dette forhold. Jeg tror nu også, at man fra alle sider vil være enig i, at når der blot er den mindste tvivl om, hvorvidt staten med en ny lov af en karakter som det her fremsatte lovforslag bærer sig korrekt ad, så gælder det om at få en indgående og grundig juridisk undersøgelse af problemet — og så måske også et billighedssynspunkt ved siden af.

Dernæst vil jeg gerne med hensyn til det lidt større afgiftsproblem, der omfatter apotekervæsenet i dets helhed, sige, at jeg ikke har mange bemærkninger at gøre hertil efter at have set, at min partifælle, det ærede medlem hr. Poul Claussen, vil tage ordet i dag; han har jo et langt større kendskab til disse problemer, end jeg har, og vil bedre kunne give udtryk for synspunkterne, end jeg kan. Men jeg vil sige, at een ting forekommer det mig svært at se, og det er, at det skulle være nødvendigt at foretage den forandring, den højtærede indenrigsminister

har foreslået. Jeg kan nu ikke fritage mig selv for det synspunkt, at i denne sag har man ladet sig lede af ønsket om en slags „besser machen“. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der jo også i 1949 var kommissionens formand, fik da gennemført de nugældende afgiftsregler — og hvoraf fremgår det i kommissionsbetænkningen, i den højtærede ministers tale, i bemærkningerne til lovforslaget, at der er noget som helst, som sandsynliggør, at reglerne fra 1949 ikke stadigvæk virker på fuldt tilfredsstillende måde? Jeg har ikke deri kunnet se noget, som gør nødvendigheden af en forandring sandsynlig. Jeg synes heller ikke, det var særlig iøjnefaldende eller blev særlig understreget, da den højtærede minister beroligede os med, at hvad angik apotekernes forhold i 1952, ville det ikke medføre ændringer af betydning, og hvis det skulle føre til nogle ændringer af ubehagelig karakter for nogen af dem, havde man dog de lemfældigere regler i § 51 at betjene sig af.

Baggrunden må altså være den, at man forestiller sig, at når disse regler engang er indført, vil de medføre forandringer, og så vil den apoteker, som indtil i dag har været holdt nede, knuget af den omstændighed, at den del af afgiften, han fik lov at beholde selv, eller den afgift, han kom til at betale procentvis i forhold til omsætningen, var af en sådan karakter, at det ikke kunne betale sig for ham at gøre en større indsats end den, han gjorde, være mere virksom. Jeg har min tvivl om dette arguments styrke, men jeg kan i hvert fald ikke se, at når de nuværende afgiftsregler blev gennemført i 1949, altså for 4—5 år siden — for der går jo i al fald nok nogle måneder ind i 1954, før resultatet endelig kommer til at foreligge — at der da så kort tid efter skulle være grundlag for en ny forandring af afgiftsreglerne. Derfor vil jeg mene, at der såmænd ikke sker ulykker af nogen art og formentlig heller ikke nogen som helst form for billiggørelse af medicinen, om vi lader afgifterne stå, som de er. Og apotekerfonden ville der heller ikke ske noget med, al den stund det forslag til afgiftsoplægning, der her er foreslået, ikke sigter mod at forøge apotekerfondens indkomster.

Jeg beder om, at man, når man nu kommer til forhandling om dette lovforslag, vil føre forhandling med det mål for øje at